

Några tankar om barn, vuxna och gränser

Det har länge pågått en diskussion om gränser och curlingföräldrar, med en strid ström av böcker i ämnet. Bland debattörerna finns bland annat Jesper Juul. Här följer några av hans tankar, här och var modifierade av mig själv.

Var och en måste lära sig ta ansvar för sig själv; sina känslor, värderingar, handlingar och vad vi säger.

Barn mår bäst av att de vuxna bestämmer. Det viktigaste för barnens hälsa och trivsel är *hur* föräldrarna bestämmer. Det är viktigt att besluten *hänger ihop* så mycket som möjligt. Detta förutsätter att föräldrarna har tänkt igenom vilka *värden* de vill att familjens liv ska bygga på. Konflikter och frustration är naturliga inslag i läroprocessen. Det viktigaste är att föräldrarna *tar ansvar för* konflikterna.

Juul menar att gränser handlar om att avgränsa oss själva, att visa vad som är viktig för mig, att värna min egen integritet. För att veta det behöver vi ha en god självkännet, och en känsla av att vi är värda att värna om vår integritet. Vi kan inte värna några gränser som vi inte är medvetna om. Vi ska därför inte försöka sätta gränser för barnet, utan istället avgränsa oss själva på ett sunt sätt. Vilket är något annat än att säga att barnet ska ha de eller de gränserna för att det är bra för barnet, eller för att det är bra med regler överlag.

Detta sagt, ska också sägas att resonemanget förutsätter att man faktiskt hittar saker som man vill göra tillsammans. Annars känner barnet att man inte vill göra något alls med det, och känner sig då naturligtvis värdelöst. Jag påpekar detta eftersom jag av och till träffat föräldrar som inte alls verkar tycka att det är kul att ha barn, eller att vara med dem. Som mest verkar se barnen som besvär, eller har dom som någon sorts social fasad. När de äntligen hittar en stund för litet "kvalitetstid" med sitt barn tycker dom inte att det är roligt, vet inte vad eller hur de ska göra och drar iväg med hela gänget till Ikea istället. Den utan förmåga att tycka om samvaron med barnen är illa ute.

Kanske kan man säga att vi vuxna har ett ansvar för att i möjligaste mån göra saker vi tycker om med våra barn, men också att se till att det blir av. Så nu spelar jag själv spel som både jag och barnet vill spela, och har för det mesta roligt under tiden - vilket naturligtvis ger barnet en bild av att vara en kul person att vara med! Om jag har tråkigt under umgänget är det risk att hen tror att det är hen jag är uttråkad av, inte spelet, och att hen börjar se sig själv en trist person.